

СВОБОДА

LIBERTY

Часописъ для руского народа въ Америцѣ и органъ „Руского Народного Союза“.

Рокъ VIII.

Мт. Кармель, Па. Четвергъ 3-го Мая 1900.

Число 17.

КАЛЕНДАРЬ.

Май.	3 Ч.	Феодоръ пресл.
4 П.	Иануарій епископъ	Феодоръ Сикотъ
5 С.		
6 Н.	3. Мирнос.	Георгій велич.
7 П.	Савва Стратилатъ	
8 И.	Маркъ Благовѣст.	
9 С.	Василій и Глафира	

ЗМѢСТЪ.

Справы „Союза.“ — Уваги передъ конвенцією „Союза.“ — Вѣсти зъ Канады. — Новинки. — Заплатны за „Свободу.“ — Слышны. — Статъ: Одна злѣя колипа. — Фейлетонъ: Орлеанска дѣвчина. — Руско-англійскій проводникъ. — Оголошеня.

Увага.

Хотѣи приступити до „Союза“ най посылають ветуни и мѣсячне до кацера:

Mr. Kond. Kotanczyk
Box 127
SHAMOKIN, PA.

И увѣдомлять секретара подѣ адресою:
Rev. Antony Bonczewsky
10 May Str.
ANSONIA, Conn.

Хто хоче записати собѣ одинову, * * * РУСКУ, * * * РОБОТНИЦУ ГАЗЕТУ, най пише на адресъ: „SVOBODA“ P. O. Box 13 MT. CARMEL, PA.

СПРАВЫ „Р. Н. СОЮЗА.“

ОГОЛОШЕНЕ.

Степмъ подаемо до загалнои вѣдомости, що VI. головна конвенція делегатѣвъ „Р. Н. Союза“ вѣдбуде ся въ Pittsburg, Pa. двѣ бо тамъ сѣть найбільше досролыхъ членѣвъ „Р. Н. С.“, що сѣть згодне зъ ухвалою послѣдней конвенції делегатѣвъ.

На подставѣ § 36. статутѣвъ „Р. Н. С.“ слѣдуючи мѣсцевости мають право вѣслати таке чсло делегатѣвъ:

Братства въ Pittsburg, Pa.	7 делегатѣвъ
„ Olyphant, Pa.	4 „
М. Р. Н. С. Jersey City, N. J.	4 „
Br. „ Shamokin, Pa.	4 „
„ Lansford, Pa.	3 „
„ Ansonia, Conn.	2 „
„ св. П. Л. „ Mt. Carmel, Pa.	2 „
„ „ „ „ „ „ „ „	2 „
„ Priceburg, Pa.	2-1 „
„ St. Louis, Mo.	2-1 „
„ McAdoo, Pa.	2 „
„ Shenandoah, Pa.	2 „
„ Northampton, Pa.	2 „
„ McKees Rocks, Pa.	2 „
М. Р. Н. С. „ Yonkers, N. Y.	2 „
Br. „ Mayfield, Pa.	2 „
М. Р. Н. С. „ „ „ „ „ „ „ „	1 делегата
Братства „ Troy, N. Y.	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
„ „ „ „ „ „ „ „	1 „
М. Р. Н. С. „ Waterbury, Conn.	1 „

Вѣхъ делегатѣвъ буде ажъ 57. Число поважне. Отже вѣхъ повинни уважати на те, чтобы на делегатѣвъ выбирати людей якъ найлѣпшихъ и найрозумнѣйшихъ, котры справдѣ годни водновѣсти своѣй задачи, яку на нихъ вкладае добро, розвѣи и поступъ нашою родною организацио. Тымъ самымъ тѣ делегаты повинни вже въ дома весельно зъ своимъ членами, котри ихъ выбрали, застановитисъ надъ вѣсмъ, чога вымчае добро нашою организацио, и на конвенцію приѣхати зъ чимъсь готовымъ. Конвенція, то не парада, а делегатъ не приѣздитъ на параду.

Порядною рѣчею сѣть, чтобы мѣсцевости, котры высылать болше якъ одоного делегата, не конче силлясь на повне чсло призначене, а то зѣ зглядъ на кошта. Одень делегатъ достаточенъ за 4 кепскихъ.

Каждый делегатъ мѣсячитъ на конвенцію въ означенномъ часѣ подѣ карою, якъ се буде оповѣщено, и выказатисъ повномочіемъ вѣди своихъ членѣвъ, подписавше мѣсцевымъ урядомъ братства або М. Р. Н. С.

Мѣсцевый урядъ „Р. Н. С.“ каждой мѣсцевости, котра выбрала делегатѣвъ, мае до 25. мая прислати списъ выбранныхъ делегатѣвъ секретарю „Р. Н. С.“

Братства и М. Р. Н. Союзы, котрыхъ число членѣвъ ще не управило до выслания делегата, якъ таковы поединчѣ члены, могутъ свои пожиточны жады и внесены предложити письменно найдалше до 30. мая на руки секретара, а скарты на адресу котрого-будь члена контрольной комисіи.

Вѣдъ Выдѣлу „Р. Н. Союза“ Юрий Хилекъ. Ант. Бончевскій секретарь.

Уваги

передъ голов. конвенцією „Р. Н. Союза.“

Въ числѣ 14. „Свободы“ появляе статья и. В. Фекулы, въ котрой подаетъ проектъ: якимъ бы способомъ просвѣтити нашихъ рускихъ работничѣвъ ту въ Америцѣ та дати имъ нагоду до большою читаня черезъ те, чтобы на голов. конвенції „Р. Н. Союза“ порѣшено, абы вѣхъ члены тогъ-жъ товариства предлагували газето „Свободу“. Та оно долбратъ такъ, аде зъ тимъ бѣда, що не вѣхъ члены „Р. Н. Союза“ умѣють читати. Богато отже буде такихъ членѣвъ, котры не радо згодять

се на подобну ухвалу и розумѣе ся само черезъ себе, що на шо такимъ платити за газету, котры не знають читати анѣ ихъ родныи. Я гадаю, шо добре бѣ было, чтобы лишь для членѣвъ „Р. П. Союза“ звизити цѣну газеты и чтобы предплату могли складати вразѣ зъ мѣсячнымъ на руки мѣсцевого секретаря „Р. Н. Союза“, а тогда зъ невности каждый прамотный членъ запремуеровавъ бы зглату газету и не было бы зъ каня зѣ стороны неграмотныхъ.

Дальше хочу дати ип. делегатамъ подѣ розвагу мою гадку: Думаю, шо добре бѣ было, а навѣть потребне, чтобы нашей братства, котры належать до „Р. Н. Союза“ такъ упорядкувати, абы каждый зъ нихъ мало свое число въ „Р. Н. Союзѣ“. А хосень зъ того буй бы такой: шо улекшало бы ся працѣ секретарямъ „Р. Н. Союза“ черезъ скоріе водпукане въ книжѣ интересованого члена або братства и можна бы ся легко довѣдѣти кѣмъ сколько братствъ належить до „Р. Н. Союза“. Где нема братства только самыи члены а котры мають своихъ урядничѣвъ, то дати имъ такожъ число якъ и братствѣ и старати ся, чтобы тѣ-жъ члены заложили у себе братство лжогосѣ имени, а найлучше въ томъ допоможесь имъ наколи „Р. Н. Союзъ“ буде мати „чартеръ“ на закладане (завязане) братствъ, абы его вже не потребовали новѣи братства у „кортѣ“ вымѣняти.

В. Гришко.

Вѣсти зъ Канады.

Чи треба Галичанамъ та Буковинцямъ хлѣба за моремъ?

Думаю, шо нѣхто не стане перечити тому, шо въ „старомъ краю“ стае чимъ разѣ тѣснѣйше жити робучоу чоловікови взагалѣ, а въ особености малоземельнымъ господарамъ. Якъ довжтравляють теперьшній порядокъ, нема надѣи на лучше. Земля дробить ся, выдатки растутъ и лягають своимъ тигаромъ на землю такъ, шо вже нынѣ можемо смѣло сказати, шо малеземельна власность майже цѣлкомъ зруйнована. При такихъ оставивныхъ жите людей зовѣсмъ незавидне. Шо мы, такт звании интелігенты, не понимаемо докладно того, се рѣчь природы, накопи представити обои супротиложній таборы. Нашѣи, галицкіи интелігенты, рѣчь певна, выкормили хлѣбомъ сихъ малоземельныхъ и жиють нимъ до теперь. Декотры уважають тыхъ малоземельныхъ выключно за доину корову. Шо-жъ мы въ замѣну платимо тымъ людямъ за хлѣбъ? Вѣдповѣдъ лишнаю каждому доволѣну.

Яке бѣ не було жите интелігентѣвъ, може деколи не дуже завидне, то, сли приймемо ту правду, шо вѣхъ родимо ся ровными и однакому мусимо умирати, а це до того, якъ безъ облуды приглянемо ся житоу малоземельныхъ, посмѣю запытати: чи хоче котрыи интелігенты прожити хочъ одень рокъ въ такихъ житевыхъ оставивныхъ, якъ се чинитъ нашъ „меншій братъ“

аж до самой смерти? Сумѣваюсь, чи згодивъ бы ся котрый на шось подобногo, а за ровность людей та за свободне користуване ся найновѣйшими здобутками культуры говорить ся скрозъ. Приглянемо-жъ ся теперь житоу того малоземельного горожанина, шо угѣкае за море шукати лучшпо долѣ. Возмѣмъ галицке село зъ осадою 500 хитъ и спытаймо, кѣмъ зъ нихъ потрафитъ прожити цѣлый рокъ своимъ хлѣбомъ? О сколько я знаю Галичину, якъ одень зъ тыхъ, шо родивъ ся тамъ и живѣ тѣмъ-жъ народомъ, лишь зъ тою рѣзницею вѣдъ другихъ, шо мой батько газдувавъ на кѣлькадецѣ моргахъ, то смѣло можо сказати, шо якихъ 10 процентъ мае свою пошну. Решта народу т. е. 90 процентъ не мае на цѣлый рокъ достаточнои вѣ пошны, вѣ одагу, нѣ звычайнои поряднои хагы, въ якѣи бы слѣдъ чоловіковии мешкати. Если у тыхъ людей нема конечныхъ средствъ до жита то про поживу душевну нема шо й говорити. То жъ, сли зважимо ту горку долю нашихъ людей, шо не видѣть зъ нѣвѣдки для себе помѣщику, а въ своихъ наставникахъ та интелігентахъ бачитъ лишь настоятелѣвъ а не приятелѣвъ — чи-жъ зможемо дивуватисъ той масовой эмиграци за море?

(Продовжене на другой сторонѣ)

пейскій народы. Эмиграция есть рѣчею природною. Не кажу, чтобы наша эмиграция была добре ведена, а головна вина за неї паде на „краеву“ интелігенцію, шо эмиграціио пытая не розуміе цѣлкомато або не хоче его розумѣти, по при томъ по большої части не дбае на потребности своего народа. Кроме кѣлькохъ нашихъ людей, вѣхъ прочіи дивятъ ся на эмиграцію песимістично або эгоистично. Народъ не маючи довѣрія до интелігенци добряеесь своимъ розумомъ за море, а се, розуміе ся, не все осягаеєсь зъ добрымъ результатомъ. Хочъ оно якъ скрутно доводитъ ся жита въ первыхъ початкахъ на новой земли та все-жъ не такъ погано якъ було на старомъ гнѣдѣ.

Нашѣи интелігенты поняти того не хочуть и, зловивши перше лучшее слово, гѣшатъ си нимъ мовѣ дитина, выпроваджуочи зъ того баламутій та безугудіи неразъ высновки. Подобній информации про эмиграцию баламутитъ лишь людей а зовѣсмъ не дають имъ ясного понятія про неї. Хочу ту поговорити про о. Д. Полляку, шо приѣхавъ до Винніпегъ, выѣхавъ кѣлькадецѣ миль по-за те мѣсто а опѣсля вернувши до Сполученыхъ Державъ информую зѣвдтамъ галицку публику про Канаду. Сеєя информация есть зовѣсмъ хибна, бо-жъ кѣльканедѣльный побуть въ Винніпегъ тай въ Стоартборнѣ не надае шо права знания канадїйской эмиграци, а вже певно така мала простороны, яку вѣдбувъ, не надае ему права говорити, шо звидѣвъ „лед-“

капати про капитана Водрикура, шо вѣнъ зрадничѣ, бо не хоче зважати на видиму помѣчь, шо Господъ посылаетъ Франци. Одень панъ сказавъ Жаннѣ:

— Не хочуть тебе вѣдвести до короленка. Ма-буть уже такъ судило ся, щобъ Франція загинула, а мы щобъ поробились Англїйцями. Жанна вѣдмовила: — Нѣ, такъ не буде. Я дойду до короленка хочъ бы менѣ довело ся лѣзти на колѣнкахъ, бо опрѣчь мене нѣхто — нѣ король, нѣ князь — не выволыт Франци. Опрѣчь мене нѣхто короленкови не поможе.

Потомъ она додала журливо: — Я знаю, шо се не моѣ дѣло вѣвовати ся. Менѣ лучше было-бъ сидѣти за прядку вѣля матери, але я повинна зробити те, шо велитъ менѣ мой Володаръ.

У неї спытали ся: — А хто твой Володаръ? Р 33 — Богъ! — вѣдповѣла Жанна.

Тодѣ двохъ рыцарѣвъ заприсягло ся, шо помогутъ ѣи побачити ся зъ короленкомъ.

Капитанъ Водрикуръ все не зважувавъ ся самъ, своею волею, везти Жанну до короленка и повѣзъ си до своего начальника, а тымъ часомъ написавъ короленкови лить про неѣ. Мабуть короленко написавъ, щобъ привезти Жанну, бо капитанъ почавъ лагодити ся везти си. Вокуюрцѣ скинули ся грѣшными и купили ѣи коня та легеньку зброю.

Чутка про Жанну дошла и въ Домремѣ. Батько та мати си та браты приїшли и почали просити, щобъ она вернула ся зъ ними до дому, а не ѣхала до короленка. Они дуже плакали, просили св. И Жанна плакала, та хочъ якъ

ОРЛЕАНСКА ДѢВЧИНА

ЖАННА Д'АРКЪ.

Написала М. Загорья.

(Дальше)

II.

Дядько Жанниѣ вже и опереду чувѣ протѣ, шо Жаннѣ шось учувае си. Та вѣнъ не буй такой ворожїи до слогу, якъ си батько. Она почала просити его поѣти въ Вокульору до мѣякого начальника капитана Водрикура и сказати ему, шо Богъ велитъ ея ратувати Франци, и шо она проситъ, щобъ вѣнъ помѣчь ѣи дойти до короленка.

Дядько спершу не хотѣвъ буй ити, та Жанна дуже благала его, а тѣтка помагала ея просити, то вѣнъ таки послушавъ ся и поѣшовъ до капитана. Той выслушавъ его вѣмѣхаючишь. Ему было чудно, шо якась божевѣльна дѣвчѣва-мужичка думаетъ зробити таке, чо не зробити и король зъ усема своими рыцарями, зъ усема своимъ войскомъ. Вѣнъ и каже дядькови Жанниному: — Я тобѣ ось шо скажу: палаткаи ты гарнецько шокѣи своѣи не боюѣ, а тодѣ вѣдшли ея до батька.

Такъ слова начальникови збыли зъ пачтелику дядька и ему здало ся, шо Жанна и справдѣ вѣтрея туды, куды по треба. Вернувши ся вѣнъ до дому, почавъ си за се картати та вмовляти, щобъ икнула свои дурацѣ. Отже то не помогло.

Жанна була певна въ своемъ дѣлѣ, слова лили ся въ неї зъ душѣ и она такъ умолила дядька, шо вѣнъ зновъ почавъ ѣи вѣрити. Она навѣтъ ублагала его повести ея саму до капитана. Она долго думала, пернѣи нѣжъ зваякшася поѣти, бо не сподѣвала ся швидко вернути ся. Ыи тѣжко было ити нишомъ вѣдъ батька та вѣдъ матерѣ, не попрощавши ся зъ ними, та она знала, шо они не пускати муть ея. Она бояла ся, щобъ слезы матерни не зрушили ея и тымъ не зайшла у родну хату, йдучи до Вокульору. Хоть она и знала, яке велике горе завдае она батькови та матерѣ, йдучи вѣдъ нихъ, але все-жъ пошла, бо не могла не йти, бо те дѣло, яке она хотѣла зробити, было ѣи болше и надѣ батька, и надѣ матѣрѣ. И она думала: „Батько и мати просятъ мене, якъ я вызволю янушу Франци“. Только одной подружѣ сказала она, куды йде, и попрачала ся зъ нею, а другої найвернѣйшой подружѣ нѣшомъ не сказала, такъ тѣжко было ѣи зъ нею пращати ся.

Жанна вдиглась у свою червону святочну одежу, подивила ся въ останне на родну слободу и пошла зъ дядькомъ до Вокульору. Тамъ они стали на кватиры въ родични своей, колѣениковонъ жѣйки. Дядько поѣшовъ до капитана и почавъ просити его, щобъ пустиль до себе Жанну, бо она хоче зъ нимъ говорити. Щобъ вѣдченити ся вѣдъ него, Водрикуръ дозволивъ Жаннѣ приїти.

Жанна приїшла и вѣдъ разу вразила его своею красою. Вѣнъ почавъ у неї розпытувати ся про си дѣло. Жанна сказала: — Мене приславъ Господъ. Перекажѣть короленкови, най вѣнъ не рущаетъ зъ мѣся и не воюе ся, пока я приїду, бо въ поѣтъ Богъ пошлетъ

ему помѣчь. Я доведу его до Реймсу; тамъ вѣнъ королеу ея и тодѣ прожене Англїйцѣвъ зъ Франци.

Капитанъ ще долго разговлявъ зъ Жанною. Усе, шо она сказала, дуже вразило его, и вѣнъ сказавъ ѣи, прощаючишь: — Иди теперь до дому, а я подумаю протѣ, шо ты менѣ сказала.

Вѣнъ самъ не знавъ, шо ему робити, щобъ ще и не вклетати ся. Во якъ шо вѣнъ, поѣявши вѣры Жаннѣ, поведе си до короленка, то люде могутъ сказати: „Она зъ нечетыгмъ знае ся, а вѣнъ веде ся до короленка, — мабуть и самъ такой“. И ему може бути лихо за се. Якъ шо-жъ вѣнъ вѣдонтше ея геть, то могутъ сказати: „Вѣнъ посмѣла намъ помѣчь, а вѣнъ прогание ея, то се вѣнъ зрадничѣ“. И знову ему лиха не мнутити. Думавъ вѣнъ, думавъ и поѣшовъ до пона порадовитисъ. Поѣнъ надумавъ, шо зробити. Вѣнъ одягъ ся, якъ до службы, узавъ хрестъ у руки и вдвохъ зъ капитаномъ пошли они до колѣеника, де Жанна на кватиры була. Приїшовши поѣнъ туды, заразъ почавъ читати надѣ Жанною усякїи молитвы, щобъ выгнати зъ неї нечисту силу, бо думавъ, шо она въ нѣи сидѣти. Але нѣяка нечиста сила зъ Жанны не выходила, а Жанна разумно и побожно разговляла зъ попомъ, та зъ капитаномъ и зваяжливо сказала, шо только она обратуетъ Франци. Обоихъ — и капитана, и пона — дуже она вразила, и они пошли вѣдъ неї дуже здивовани.

Тымчасомъ чутка про Жанну та протѣ, шо до неї ходили поѣнъ та капитанъ, вѣшла по цѣлому мѣстѣ. Люде збѣгали ся до колѣениковон хаты, щобъ подивитисъ на Жанну та послушати, шо она каже. Ыи поняти вѣри и вже почали

SVOBODA (LIBERTY) Weekly Paper.

The only little Russian political newspaper published in this Country; circulating in all parts of the United States and Canada...

Published every Thursday at Mt. CARMEL, PA. by the SVOBODA Publishing Co.

All communications should be addressed to: Svoboda Mt. CARMEL, PA. P. O. Box 13.

Subscription rates: Annual \$2.00, Single copy 3.00. Address: Mt. CARMEL, PA. P. O. Box 13.

Entered the post office at Mt. Carmel, Pa. as second class mail matter.

Enter the post office at Mt. Carmel, Pa. as second class mail matter.

Enter the post office at Mt. Carmel, Pa. as second class mail matter.

Купуйте книжки! В редакції „Свободи“ можна достати наступні книжки:

Table with 2 columns: Name of book and Price. Includes titles like 'Canadiana', 'Образки з Америки', 'Народний рух Австро-Угорських Русинів', etc.

(Продовження з сторони першої) во половину Канади. Я ж живу в Вінніпегі і знаю, як далеко їздив о. Поливка, то-ж позволю сумніватися про вёрность інформації, поданих в „Дельта“ а перепечатаних в „Буковинці“.

1) Провінція Манітоба має чотири великі осади, крім п'яти менших: то: Стоартборн, 70 миль від Вінніпегу, де й був о. Поливка; дальше Плезант-Гом 50 миль, Девіс-Сифтон 250 миль і Шуль-Лейк 150 миль.

2) Провінція Асснібоїа має дві великі осади: Порктоп, котра ділить ся на три віддільні частини і єсть віддалена о 320 миль від Вінніпегу і Гренфел 300 миль.

3) Пров. Саскачевань має одну осаду Фіш-Крік 600 миль віддалено.

4) Пров. Альберта має одну осаду в повітє Едмонтон, котра розтагає ся на 100 миль. То суть наші осади в такій віддаленю від Вінніпегу, що числять 20 тисяч руского народа.

Посля того видасть ся смішним твержене о. Поливки, що з кількамилевою поїздки видає осуду про цілу Канаду. Я знаю, що о. Н. Дмитров звідів вець колонію, а ще не звжив ся видати такого категоричного осуду про той край.

Не хочу ту закидати о. Поливку нециротети в подаваню вїстей про Канаду, але знаю, що хто був у томь краю так короткій час, а ще до того, звидів лиш малай ораець, не може подати майже жадних точних інформацій. О. Поливку мабуť выдавалася тому ти кількадесят миль половиною Канади, що він прїхав недавно з Гали-

чнин, де не привикли так далеко їздити.

Дальше каже о. Поливка, що представляв собі внакці Канаду, а коли вступав на ту землю его мрії розвіялись. Се досять поетично, але чейже-ж пте-лігентний чоловік знає, де їде і певно повинен був знати, що ту висячихь городів та парків до прох-одів нема.

Ровно ж нема чога дивуватися, що хтось там з людей заплакав передь нами, а в він самь прослезив ся, бо-ж буває, наш люде в „краю“ горко плачуть, а плачуть не раз і той, що нем аж надто добре веде ся.

А вже зовсім перечу тому немов би з нашими людьми обходили ся ту як з хубобою. Не лиш я, но кождей крайнє може се ствердити, що лиш в одній Галичинї обходять ся з людьми по худобячому. Кілько разів поспытав я про се емігрантів, нїхто ту не жалувавав ся на зле обходжене.

Пустарї онтарійскї насє вїщо не обходять, то-ж злишно надь нами плакати. Лякатись прерійнихь огнїв нема чога, бо-ж в Канадї се рїчь природна. В Европї нищять рука чоловіка а в Америцї огонь. Як брїдуть люде то его не буде. Шо такї огонь трафив ся коло Вінніпег в Брокенгедь і зробиць шкodu пару родинамь се належить до випадковь елементарнихь, що лучають ся по цїломь світї.

Про землю ч. допсувател має дуже слабе понятие, бо ту земля взагалї добра. О. Поливка не був навїть кількаморговымь газдою в старомь краю и навряд, чи интересував ся коли управою ролї. Плекане худоби приносить ту досять добрий зыски, а пр. плекане одной коровы в Стоартборн приносить лїтомь до 20 дол. доходу. О. Поливка згадує далше про нашихь бїднихь и богатшихь, про зваблюване до Канади крайнами другими, про остру зиму та про свої кожух, що не выстарає на канадїске зимно. Про те не хочу говорати, скажу лиш, що зима сего року була дуже ладна.

Такї допси до Галичнин не пнформують, а баламу-

тять. Я вже неразь заглявав, що не єсть за пмі-грацією, а однак, хто знає жите-буте галицкого хлопа, чи-жь посмеє спитати імі-граційну струю? Не скажу також, що нашихь живе ся добре в Канадї, бо-ж сего давїть годї сподїватись в першихь рокахь поселєня, але що настане лучше, на се єсть докази. Народ має худобу, огороди, заробляє грошї і поволи прировняєсь до нового краю. Если возьме-мо подь розвагу стороны лїхї і добрий, то тї послїдні заважати. Одно лиш правда, що для інтелїгентів, що не хотять приложити рук до працї, тут мїсця нема. Ту треба працювати на фармї, а кождей хто возьмеє до той працї, знайде хлїб, а опісля возьмеє и за просвіту.

К. Генич.

Зв Вінніпег.

В Вінніпегу всє сїлы „адова“ завзяли ся, абы вынародити Русинів. В ревєрендах, мітрах, часомь и наші, Поляки, Французї и Англіїцї старають ся всякими способами, щобь зїхсти насє и нашє оєрядь щобь зглядити зь лица Канади.

Минувшого року, коли купил тугенний Русинь кілько лїтовів подь церкву, выкидали их зь костела брат Кулявї (Французко-польскї мїсіонарї), а коли сего мїсця зачал вже и будувати церкву, голосили всьм зь амвоны, щобь нїхто не важив ся пти до неї, бо то Богомь в людми прокляте, а Французкї епископ сказавь руской де путації, що він анї не скаже посвячувати нашой церквы, анї не стерпеть тужаждоного руского священника. Добре, наш добродї, мы знаемо по що вы се робите, але шкoda що блоха рогів немає... Мы Русинами булї и будемо, а наш обряд перебував єще бїльшї перєслїдованї и жїе до те-перї. Зрєткою скажу вам, если не знаєть, що Русинь знавний зь упертости и навїть старї ходаки не любать кидати в болото не то вїру або народнїсть... Свого дїпнемо, вам на злїсть, а як? — покаже будучнїсть.

Найбїльше дивує насє поступованє одного панка Русина, котрий каже, що мы не потребуємо бути Русинами. Нехаєть вонє не забуває однакь того, що не всє мы дурний; знаемо що робить и говорить се для того, щобь зыскати бїльше взглядов вь когось там п що для „бізнесу“ готовь посвятити все. Впрочїмь радимо ему перестудїювати историю новїтшихь часів, економїчній водносны народів, их нужду и емі-грацію. Тамь вонє дождає ся чимь емігранты нїмєцкї, французкї, ирландскї и пр. для своихь країв вь народів. Они булї для нихь подпорою духовною и матеріальною, учителями новыхь порядковь, поратунком вь критичной хлї-ли, а все то зь той причиною, що не вынародовил ся. Чи-ж мы одні маемо пропадати для нашого народа?!

поступованє одного панка Русина, котрий каже, что мы не потребуємо бути Русинами. Нехаєтє вонє не забуває однакь того, что не всє мы дурний; знаемо что робить и говорить се для того, чтобы зыскати бїльше взглядов вь когось там п что для „бізнесу“ готовь посвятити все. Впрочїмь радимо ему перестудїювати историю новїтшихь часів, економїчній водносны народів, их нужду и емі-грацію. Тамь вонє дождає ся чимь емігранты нїмєцкї, французкї, ирландскї и пр. для своихь країв вь народів. Они булї для нихь подпорою духовною и матеріальною, учителями новыхь порядковь, поратунком вь критичной хлї-ли, а все то зь той причиною, что не вынародовил ся. Чи-ж мы одні маемо пропадати для нашого народа?!

Минувшого року, коли купил тугенний Русинь кілько лїтовів подь церкву, выкидали их зь костела брат Кулявї (Французко-польскї мїсіонарї), а коли сего мїсця зачал вже и будувати церкву, голосили всьм зь амвоны, щобь нїхто не важив ся пти до неї, бо то Богомь в людми прокляте, а Французкї епископ сказавь руской де путації, что він анї не скаже посвячувати нашой церквы, анї не стерпеть тужаждоного руского священника.

НОВИНКИ.

— Пам'ятайте на „Руско-Народний Дїм, Еміграційний в Америцї“ в выслайте жертвы до касира подь адресою: Mr. JOHN PARYLAK, 1337 AVE. A., NEW YORK CITY, а заравомь увїдомїть о томь секретаря подь адресою: Mr. K. KISZOR, 102 MORRIS ST., JERSEY CITY, N. J.

Золота Американка. Одевь зь найоригїнальнїшихь предметів на парискій выставї буде безперечно „золота Американка“, котру вь послїднихь дняхь цаццало вывляно пзь золота. Є то статуа, висока м 6 стїн, зь чистого золота 712 фунтовь ваги, котру зробила розбарка зь Нью Йорку Бесен Поттер, якь найтїчнїше послє моделю красной акторки Модь Адамсь. Выготовленє статуи є оригїнальнє. Красна Модь є представлена вь посидичї лїтнїй туалетї обиптої на шї в на грудехь мережею. Волосє має гарно зачесанє вь задь, руки звисають своббодно и легко вь долану, а цївля поза представляє красавицю поступающую зь грацією наперед. Вартїсть золота той статуи выносит 187.000 дол., а кошты транспорту и о-безпечєня около 12.000 дол. Статуу має трохь людей привезти до Парижа.

Воддай, що не твое! Минувшого тїждня най-высшїй суд вь Фїладельфї потвердївь засудь повїт-ного суду вь Вілксберї, що руска церковь и приходскїй дїомь має перейти назад на власнїсть греко-католиків Русинів. Якь звїстно, частина Русинів вь Вілксберї, Па. перейшла на православїє а священникомь тыхь людей був протоерей А. Товт, що теж перейшов на росїйске православїє. Зь переходомь той частини людей на православїє забрали они теж и церковь, але друга часть не хотїла відступити церковного ма-жетку росїйскому епископу, поклянувшись на те, що ставлена она була уніатами тай на нихь була записана. Зь того розпочав ся процес, що трєвавь кілько роковь и пожерь не мало ся. Теперь протоерей А. Товт мусить выносити ся зь помешканя и зь церкви, а передати давїтїшимь вєстителямь. Воддай, що не твое! Теперь пур-бь вїдобрати и другї рускї церквы, що позабравь росїйскїй епископ и воддати ихь назад вь руки народу, что ихь здвїгнув. Рївно-жь треба бь зяти ся и до тыхь церквей, что єсть вь рукахь айрїшскихь епископів, бо-ж не годить ся, щобь праця народу пропадала. Намь не вїольно запсусувати церкву анї дати собь вїдобрати анї росїйскому е-пископу, анї айрїшскому.

Увїдїленї зь неволї. New York Volkszeitung подє, що дня 25. апрїля за-їхавь до Сань Францїско корабель „Австралиа“ зь Го-нолюлю, що привїз вь „двішпендеку“ частину Га-личань, котрыхь недавно увільнено зь неволї, вь якїй ихь держали гавайскї пљятаторы. Люде тї мають досять досвїд зь своего житя на пљятанїяхь и їдуть теперь назад до вїт-чїны. Ошуканї агентами прїїхали они минушого року на гавайскї островы, де мусїли робити за кон-трактомь, а коли не хотїли прїстати на услїва запла-ты, засаджено ихь до арєн-ту чїсломь 37. Аж коли Сполуч. Державы вмїшалєсь вь ту справу, выпу-щено Галичань на волю.

Тортури.

Вь „Громадскїмь Голосї“ читаемо: „Вь Самборї вь Галичинї водбувь ся страш-ний процес, що потряє цїлою Европою. Обжалова-но цїло пачку полицїавь, що катували вь страшнїй спїбїсь арєстованихь, абы змуспити ихь признати ся до вїны. Катованє водбу-вало ся вь глухой подзє-мной комірцї, а заснававь его велїкий арєстований, навїть недорослї дїти та вагїтнї жїньки. Арєстова-ныхь полицїавь бил, копал, привязувал за руки и за ноги до друка и такь кид-дали нпми до землї та кри-думувал ще богато ви-шихь страшнїхь мукь. А жє найстрашнїшою була желїзна машинка, котрою такь стискали арєстова-нимь пальцї, що икїрка на пушкахь пукала и зь пушокь выпрыскувала кровь. Очевидно, що середь такихь мукь и невннїй признавал ся до вїны и булї засу-джуванї. Головного майстра вь томь катованю полицїа Рїабї, засуджено липе на 8 мїсїачївь вїзничї, рїшта полицїавь достало ще мень-шу кару, а комїсаря полицїа, котрий чейже мусївь знати про те катованє, про-кураторя навїть не обвинї-тил! Вєсь чеснї люде безь рїжнїцї народности дома-гають ся, абы потягнути до водвїчальности ще комї-саря полицїа, бурмістра, док-тора и пнпнїхь, и самыхь засудженыхь полицїавь, це за пннїй вїчнїк, бо пока-зує ся, что вь самборєкїхь арєштахь вваловано дї-чїны и вбivano людеи на смерть. Дїбре бы було, абы высїй власти и сама су-епїльнїсть заглянули до-каждо арєшту вь нашїй нещасной Галичинї и заста-новпл ся взагалї надь по-вїльними муками вь арєн-тахь.“

Юрїй Панїчак, Василь Рудо.

Пам'ятайте

НА ФОНД ШКОЛЬНОЙ МОЛОДЕЖИ вь Америцї!

жалко було їй покидати своихь, а она не зї-стала ся зь ними, а такї поїхала до короленки.

Зь Жанною їхало чимало лїцарїв та жов-нїрїв. Она не однаково думали про вець. Де-котрї казал, що она свята, а декотрї думали, що вь нїї нечїста сила сидить. И тї, неур-хїлнї до Жанны, навїть хотїли ей нишкомь вкшнута вь рїчку, а потїмь сказати, що не чїста сила вхопила ей. Але Жанна була така тиха, щїра та вїчлива до людей, що они не зважпл ся зробити того. А пски доїхали, куды треба, то вже всь булї певнї, що Жанна вы-зволить Францію.

III. Короленко жєвь тогдї у городї Шинонї. И вїнь самь, и его жїнка та теца, и всь, що булї коло него, дуже нетерпїачє дожидали Жан-ны. Всьмь було цїкаво подївити ся на дївчї-ну, що думала вызволити Францію.

Нарештї року 1429, вь мїсїацї лютому, Жанна прїїхала до Шинону. Теца та жїнка короленкова щїро ей витали, бо вїрїли, що она pomoже короленкови, а короленко та всь вншїй думали про неї так, что она нечїста сила вь нїї сидить, або просто дурисвїтка она. Вечеромь повєдено Жанну до короленки. Вь свїтлицї королївскїй було дуже пышно, все аж сяїло. Тамь було богато лїцарїв та па-новь всякихь пышно повбїраныхь. Та Жанна не збентєжпл ся середь той пышноты. Она рїд-дїшла до короленки, вклоналась ему и сказала:

— Короленку, Господь каже вамь через мене, что незабавомь вы коронуєтесь у Реймсї и зробїтесь королємь надь усею Францією.

Короленко почавь розмовляти зь Жанною и побачивь, что она не чарївниця и не дурисвїт-

ка. И тогдї вонє зробивь ся прихильний до неї.

Якь побачили царєдворцї, что короленко и жїнка его и теца ласкаво поводят ся зь Жан-ною, то и собь стали ласкавшї до неї. На ква-тирї вь неї було завсїгды повно людей. Та она того не запшпалась и зї всїма розмовляла про сто и вїчливо, але завсїгды звязливо казала, что тольо она може вызволити Францію и про-сила дозволяти їй вєсти войско до мїста Ор-леану.

Тимь часомь и вь мїстї Орлеанї почувли про Жанну. А орлеанцямь уже зовсімь скрутно було. Англіїцї сьблгали мїсто и не пускали во-зити туды харчє. Вь Орлеанї починавь ся голо-д и орлеанцямь доводило ся воддати мїсто Англіїцямь. А якь бы Англіїцї взяли Орлеань, то помил-бь они тогдї на Шинонь, короленка або бь вь полонь узїял, або бь прогнали та й подгорнули бь цїлу Францію подь себе. Ото начальник зь Орлеану и написавь до королен-ки, щобь прїславь Жанну зь войскомь до Ор-леану. Короленко може-бь и заравь позлавь туды войско, такь мїністерь найстаршїй не радивь. Вїнь казавь:

— Англіїцї глузкуват-муть изь насє, що вь насє уже не стало кому войско до бою по-вестї, такь теперь прїяхь надь войскомь поряд-кує. Тай что єе архїерєвь скажуть? Може єе й намь лїхо буде, что чарївниця войско дору-чили.

Тогдї короленко приручивь ученымь чер-цямь помогїти зь Жанною, что єе они про неї скажут. Черцї довго розмовляли зь Жан-ною, розпшгували ся, якь се почало ся зь нею, и Жанна имь усе оновїдала.

Одень чернець казавь:

— Але якь что Богь хоче обратувати Фран-цію, то на что ему войско? Вонє и безь войска зможе се зробити.

Жанна водмовила: — А, Господи! — войско воювати-меть ся, а Богь поможе ему подужати.

Щє одєнь чернець казавь: — Але якь что ты не выявшє вїчимь, о-прїчь якь словами, что кажешь правду, то ко-роленко не дасть тобї войска, щобь ты не за-начастлиа его.

Жанна сказала: — Прїсягаюсь Богомь, что не послано мене свою правду туть выявляти. Най пошлють мене до Орлеану зь невеликимь войскомь, тодї побач-ите, что я кажу правду. Моя правда тимь выя-влять ся, что я иржеду вороговь водь Орлеану.

Нарештї и архїерєвь казал, что Жанна не чарївниця; тодї вже короленко зь мїністромь не побоял ся послати ей зь войскомь на под-могу до Орлеану.

Жанна була невїмовно рада, что нарештї таки ей дозволено ратувати Францію. Наставь и той день, у якїй войско мусїло рушати зь Шинону вь Орлеань. И шинонцї и богато лю-дей зь мнїлихь слободь вїшплї подвїптаєсь, якь рупати-мє войско, їдучи ратувати Францію. Жанна вдягалась у воцку одєжу, тольо бїлу, взяла вь руки бїлу французку хоругву и вы-їхала попередь войска. Войско рушило за нею, а за войскомь поїшли всь люде, щобь провєсти свою ратївнїцю за мїсто.

Їдучи Жанна зь войскомь до Орлеану, да-вала ему свїй порядковь. Она не дозволяла жов-нїрамь пїянити, лїятиєсь, грабувати людеи, и войско слушало єп. Войки вїрїли, что Жанну пославь Богь, корїлись їй. Войско покращало. Зачувши люде, что Жанна їде вызволити Орле-

ань, зводусїсь сходили ся до неї и просили прїняти ихь до войска. И Жанна привела до Орлеану войско далеко бїльше, нїжє вывела зь Шинону.

Увєсь Орлеань вїшповь Жаннї на зустрїчь. Священникы, народь, жїньки, дїти кидались подь ноги ей конєви, щобь тольо доторкнути ся їй до нїгь, до одєжи, бо вважали они ей за святю. тодї повєдено си на квартиру до найповажнїшїи у цїломь Орлеанї жїньки. Тамь їй поставили пышну вечеру, але она зївля тольо трохи хлї-ба. Потїмь она попросила, щобь написати водь неї листь до Англіїцїв. Осє что она вь томь листї писала:

— Королю англїйскїй и ты князю Вєдфорд-скїй, что звєшь себе найстаршїмь у Францїи, слушайтєсь волї Божїи, воддайте держїву дїв-чїнї, что Богь ей пославь. А вы, вояки, что стоите подь Орлеаномь, — за для Бога вергайтєсь у свою землю. Кслї-жь ты, королю англїй-скїй, не послушаєшь мене, то я прїшлюю тебе пїйти. И будьтє певнїй, что Царь Небеснїй пошлє менї бїльше силы, нїжє у васє у вєсьму ва-пшму войсковїи.

Потїмь она вмовляла ихь помїртїти ся и клїкала вь Орлеань умовляти ся про згоду. Та Англіїцї тольо глузували зь Жаннїного листу, называли ей мужиккою, чередничкою и не лустї-ла назадь того Француза, что привїзь водь неї листь, а взяли у брань, хочє звичайно на войнї такє веде ся, что посланцїв у брань не беруть.

Тодї Жанна послала до англїйского генера-ла Тальбота, чтобь вонє выходивь бити ся зь нею самь-на-самь. Она перєказала ему: — Коли ты подужаєшь, то най мене живу спялать, а коли я подужаю, то ты подєсь зь войскомь водь Орлеану.

Тальботь навїть нїчоного не водмовивь. Вїнь ввїжавь ганьбою собь бити ся зь дївчиною. (Дальше буде.)

До тепер палежати слѣдуючі братства до тов. Р. Н. Д. Е. в Америцѣ:

Бр. св. Петра и Пав. в Делавр Сити, Н. Д. Олга Володимара Анкович, Коши. Пет и Павла Бруклин, Н. Й.

Подаетмо до публичной вѣдомости, що нашъ чартеръ есть вже потвержденый в высшимъ властямъ...

Руска церковь в Винпегѣ. По великихъ заходахъ и трудахъ станула вже в Винпегѣ руска церковь.

Зъ босвнша. Зъ полудневои Африки нема до теперъ майже нѣякихъ вѣстей про войну.

Зъ Канады. Гимельманъ. Fork River, Man. 1.00. Паруль М. Winnipeg, Man. 1.00.

Зъ Сноуачъ. Державы. Сан-Франциско, Кали. 2.00.

Онуфрий Нестеряк, квалифікованый дяко-учитель, бувший доволѣйный учитель вь Войковичъ, повѣтъ Новий Сонъчъ.

Omby Nesteriak 545 Jerome St. McKeesport, Pa.

Вечерокъ. Дня 30. мая о 7. год. вечерокъ вѣдбуе ся вь Shamokin, Pa. вечерокъ вь память 39. роковий смерти Т. Шевченка.

Програма вѣчерка така: 1. Вступне слово. 2. Водчить про Т. Шевченка.

Драматичне товариство вь Олифантѣ, Па. устроене 5. мая 1900 р. вечерокъ вь руской галѣ зъ слѣдуючою програмою:

ОСОБЫ: Иванъ Розыга С. Федоровскій. Свѣла, его жена П. Никола.

— Дня 6. мая б. р. вѣдбуе ся благословлене угольного каменя пѣдъ руску гр. кат. церковь вь Нортгемптѣ, Па., на котре то торжество запрошуе ся хв. братства зъ поблизкихъ плейзовъ якъ такожъ вѣч. отцѣвъ духовныхъ и всѣхъ добромыслящихъ людей.

За платили за «Свободу» вь апрѣлю с. р. Зъ Канады. Гимельманъ.

Зъ США. Нью-Йорк. Париляжь Ив. 2.00. Зитникъ П. 2.00. Прозоровъ О. 2.00.

Новий книжки: Лихи люди, П. Мирного 70. Судный день, В. Короленка 60.

Address: J. J. Ardau, Box 418, Ollyphant, Pa.

СМѢШНЕ.

СКРОМНОСТЬ. — Стало ся! Я закаржывъ Ива на до суду.

У ГОЛЯРА. — Якъ думаеце, чп буду я мавъ великй зарпѣть?

— Гмъ — сумнѣваю ся. — Мой отецъ мавъ великй кусъ.

— А, въ табѣхъ случаю правдоподобно вы удали ся... вь маму.

Одна лишь калина... Усе водмѣнне Канада, вь тобъ: Рослины, штатни, звѣрина — сумно и важко пѣнати вь гробѣ.

«Американскій шляхтичъ», образъ зъ житя рускихъ робѣтничковъ вь Америцѣ, вь 3. актахъ, вже выйшовъ книжочкою о 75 сторонахъ друку.

ЕСЛИ — маеце яке право, хочете продаати або купити вь старомъ краю грунтъ, достати сплатокъ або грошѣхъ цѣсте пѣсплатъ до старого краю — удайте ся зъ тымъ до Пырча, вь Олифантѣ.

Новий книжки: Лихи люди, П. Мирного 70. Судный день, В. Короленка 60.

Address: J. J. Ardau, Box 418, Ollyphant, Pa.

ПРЕЧЬНЪ ШОСЬ.

— Чп вь папе мали вже коши поединокъ? — Нѣ, але вь лице вже разъ доставъ-емъ...

Беседа вырѣжне чоловіка вѣдъ звѣрей. Коли бы осель могъ сказати: я емь осель, то переставъ бы бути осель а ставъ бы си чоловікомъ...

ЛАГОДАЧИ ОБСТАВИНЫ. Судя: Ты такъ побывъ ешь того чоловіка, що черезъ 14 днѣвъ не буть спѣсобный до працѣ!

Вь КНИГАРНИ. — Прошу менѣ дати книжку: «Якъ стати богатемъ?»

— Знаеши, вѣдъ мене назавъ найбѣлыпъ дуракѣмъ 19. столѣтѣ!

— То ничь, 19. столѣте вже кончить ся, що тебе се обходитъ!...

— Ты гдѣ были вчера, куме? — Тамъ гдѣ все буваю. — Въ церкву? — Такъ сказалисьте.

— Въ магазинъ? — А идѣть же гдѣ зъ такою бѣсѣдою.

— Ну а гдѣ-жъ? — А гдѣ-жъ бы я мавъ бути якъ не вь пашѣй корѣмъ!

Address: W. Vokolek, Attorney at Law, 502 Lackawanna Ave. Scranton, Pa.

Dr. S. Blumberg, 1716 Carson str. PITTSBURG, PA. Каждый то знает, что вь Америцѣ шуканю за такимъ докторомъ, котрый мѣкнчивъ свои пауци вь старомъ лѣкаръ. Д-ръ Влюмбергъ вивчывъ ся за кляра на ушвергитѣ вь Варшавѣ, а зъоживши испить державный вь Филадельфи, осѣвъ вь Питсбургѣ.

HENRY FREY PHOTOGRAPHER 421 Lackawanna Ave. Scranton, Pa. Хотите мати красну фотографию, вѣрный портретъ, зайдѣ до того фотографа.

РУСКА БУЧЕРНЯ Игнация Трохановского, на Second Str. в Mt. Carmel, Pa. Все свѣже и добре мясо, ковбасы, шинки, солонину и все можете купити у свого руского бучера.

РЕСТАВРАЦІЯ в КАВАРЯРНЯ. *TROMETTER'S* (Тромейтеръ) Cor. Rock & Sunbury str. SHAMOKIN, PA.

Першій, руский салюнь вь реставрація вь ПИТСБУРГѢ, ПА. Не вѣдъ ничь знають нашъ Питсбургчане и зъ околицѣ.

ПРОДАЖЬ ОБУВИ! Если хотите купить черевки тап и модно и доладно зробленъ, идѣть до складу обуви Gable-a.

W. J. Gable суецій дѣврѣ колѣ почты вь Mt. CARMEL, PA.

Юлианъ Копьястьянскій (Julian Kopycianski) 424 Shamokin str. ШАМОКИНЪ, ПА. Перворядный салюнь руский.

T. TALPASZ ТЕОДОЗІЙ ТАЛПАШЪ РУСКІЙ РЕСТАВРАТОРЪ — и — ГОТЕЛЬНИЧІЙ. 246 Pearl Str. Shamokin, Pa. Недалеко русской плебаніи.

Рускій кравецъ. Вь Шамокинѣ, Па. мешкае руский кравецъ ПЕТРО КУЗМЧЪ, 146 Lincoln str.

КОЖДЫЙ Кождый може теперь друковать листы и ишия потребныя письяма.

Ощадность — се грошъ вь кишени! Хотите краснаго убраня за 3 дол. иди и купи его у P. A. Stief-a.

Peter A. Stief 11, 13 & 15 Oak str. МТ. СARMEL, PA.

ЧИТАЙТЕ! МОДИПОКІЙ РУСКІЙ ГОТЕЛЬ Д. ГОЛОДА 38 Green str., — JERSEY CITY, N. J.

„NO RHEUMATISM.“ 34 Той лѣкъ звѣстный вь цѣломъ вѣдѣтъ. Если хто терпитъ на ревматизмъ, най попробуе того лѣку.

Address: J. J. Ardau, Box 418, Ollyphant, Pa.

Бачѣсть! Звѣстный цѣлому свѣтови бачъ самъ, шо тѣо вырабають оо. Капу цыли вь Празѣ, помѣчь вже сотама тысячъ людей.

Сей балсамъ я послѣ оригинальнот рецепты, а хто его хоче достати най пише до мене на адресъ: Rev. Damascen Polivka PLYMOUTH, Pa.

Той балсамъ бере ся три разы на день по 15 капель на цукеръ. Рано бере ся на порожный жоудокъ, а за повѣ годаны можна вѣсти свѣдане.

Кождый може теперь друковать листы и ишия потребныя письяма. Мош новий машинка до друкованя ч. 4, на котрыхъ можно друковать великими и малими бубнами чисто и ровнио вже суть готовы.

Хочешъ красного убраня за 3 дол. иди и купи его у P. A. Stief-a, а заощадишь грошъ.

Читайте! Модипокій Рускій Готель Д. Голода 38 Green str., — Jersey City, N. J.

„No Rheumatism.“ 34 Той лѣкъ звѣстный вь цѣломъ вѣдѣтъ. Если хто терпитъ на ревматизмъ, най попробуе того лѣку.

Юлианъ Копьястьянскій (Julian Kopycianski) 424 Shamokin str. ШАМОКИНЪ, ПА. Перворядный салюнь руский.

Address: W. Vokolek, Attorney at Law, 502 Lackawanna Ave. Scranton, Pa.

Руско-англійскій провідникъ.

—ЗЛАДШВЪ— Стефанъ Маварь.

(Дальше.)

8. Съ продавцею мяса.

Table with 3 columns: По руски, По англійски, Читаетъ ся. Contains questions and answers about buying meat.

9. Съ купцею мѣшанныхъ товаровъ (въ гросерни).

Table with 3 columns: По руски, По англійски, Читаетъ ся. Contains questions and answers about buying various goods.

10. Съ кравцею.

Table with 3 columns: По руски, По англійски, Читаетъ ся. Contains questions and answers about buying a suit.

Table with 3 columns: По руски, По англійски, Читаетъ ся. Contains questions and answers about buying clothes and fabric.

11. Съ шевцею.

Table with 3 columns: По руски, По англійски, Читаетъ ся. Contains questions and answers about shoes and footwear.

12. Съ голяромъ.

Table with 3 columns: По руски, По англійски, Читаетъ ся. Contains questions and answers about shaving and grooming.

Advertisement for Dr. John Szlupas, a famous doctor and pharmacist, located at 421 Penn. Ave. in Scranton, Pa.

Advertisement for Dr. F. J. Meek, a famous doctor and pharmacist, located at 3 North Main St. in Wilkes Barre, Pa.

Advertisement for John Glowa, Excelsior, Pa. (Postmaster). A unique store for all sorts of goods.

Advertisement for Russian Mercantile Co. Ltd. in Shamokin, Pa. Largest Russian mercantile store in America.

Advertisement for beer from the city of America. Brewed by Theodor Fedko.

Advertisement for E. Robinson's Sons Lager Beer Brewery in Scranton, Pa. Brewed in the city.

Advertisement for Hotel Hetman Schmielnicki in Mt. Carmel, Pa. Managed by Alex Halaburda.

Advertisement for Stanislaw Szarzyński in Pittsburg, Pa. Optician and watchmaker.

Advertisement for Gavrilyev Malyniak's Wholesale Beer in Shamokin, Pa.

Advertisement for a Russian mercantile store in Shamokin, Pa. Selling various goods.

Advertisement for O. Murdza & Bros in Mt. Carmel, Pa. Wholesale mercantile business.

Advertisement for S. Frem's hotel in Shamokin, Pa. Clean and comfortable accommodations.

Advertisement for Lehigh Valley R.R. Passenger and freight services.